

Sygn. akt VIII C 2533/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę 5.423,02 zł

1. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 5.423,02 zł (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia trzy złote i dwa grosze) wraz z odsetkami:
  - a. umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od kwoty 2.872,42 zł od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty,
  - b. ustawowymi od kwoty 2.340,60 zł od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 1.467 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) i 3 (trzecim) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 2533/15

UZASADNIENIE

W dniu 28 maja 2015 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. G. powództwo o zapłatę kwoty 5.423,02 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.872,42 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.550,60 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w K. umowy o kartę kredytową nr (...) z dnia 7 kwietnia 2005 roku. Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na rażące

naruszenie jej postanowień przez pozwanego, w części dotyczącej warunków spłaty. W dniu 19 lipca 2013 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu powyższej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 2.672,42 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 1.275,07 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, 136,02 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 163 zł z tytułu opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 210 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego zasądzonych na rzecz poprzedniego wierzyciela oraz 766,51 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie uiszczył powyższych kwot. **(pozew k. 3-5)**

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy – zawiadomienie doręczone w trybie awizo, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(skrócony protokół rozprawy k. 53, potwierdzenie odbioru k. 48 i k. 47, wyrok zaoczny k. 53).**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2005 roku pozwany M. G. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w K. umowę o kartę kredytową nr (...), na mocy, której pierwotny wierzyciel zobowiązał się do rozliczania operacji dokonywanych przez pozwanego, jako posiadacza karty kredytowej, do kwoty limitu w wysokości 5.000 zł, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty operacji wraz z należnymi Bankowi kwotami opłat i prowizji – do spłat wykorzystanego limitu, na warunkach określonych w umowie.

W razie braku spłaty powyższych kwot zgodnie z umową, Bank miał prawo do naliczania odsetek umownych od zadłużenia, których wysokość została określona jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. **(dowód: kserokopia umowy k. 34-35, okoliczności bezsporne)**

Z uwagi na niewywiązanie się przez pozwanego z warunków umowy, pismem opatrzonym datą 18 marca 2010 roku pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanemu umowę o kartę kredytową, zaś w dniu 30 września 2010 roku wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wysokość zobowiązania dłużnika określono na łączną kwotę 3.237,88 zł, z czego należność główna stanowiła 2.872,42 zł, odsetki umowne naliczone za okres od dnia 7 kwietnia 2005 roku do dnia 22 marca 2010 roku – 136,02 zł, odsetki za zwłokę naliczone za okres od dnia 8 maja 2005 roku do dnia 29 września 2010 roku – 229,44 zł, opłaty i prowizje – 0 zł.

Postanowieniem z dnia 22 października 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz zasądził od pozwanego na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę 144 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. **(dowód: kserokopia wypowiedzenia umowy k. 36, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 37, kserokopia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności k. 38, okoliczności bezsporne)**

W dniu 19 lipca 2013 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w K. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika M. G.. W załączniku nr 1 do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało dokładnie określone, w tym wskazano, że składa się na nie także zadłużenie z tytułu kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 210 zł.

Pismem z dnia 19 lipca 2013 roku pierwotny wierzyciel zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

W dniu 17 sierpnia 2013 roku powód wystawił wezwanie do zapłaty, w którym określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 4.703,10 zł. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 17-22, kserokopia załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności i zestawienie k. 20-23, kserokopia**

zawiadomienia k. 31, kserokopia wezwania do zapłaty z dowodem nadania k. 32-33, wyliczenie odsetek k. 39, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w przeważającej części i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądanej kwoty 5.423,02 zł wraz z odsetkami, to jest w zakresie umownych odsetek (maksymalnych) od kwoty 2.872,42 zł od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty i w zakresie ustawowych odsetek od kwoty 2.340,60 zł od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty. Powództwo nie było natomiast zasadne w zakresie odsetek ustawowych od kwoty dochodzonej tytułem zasądzonych na rzecz pierwotnego wierzyciela kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 210 zł (odsetki ustawowe od kwoty 210 zł nie były należne).

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Sąd przyjął, zatem, za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, uznając, że nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa w całości. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). Z uwagi na to, że działanie przepisu art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999/9/30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W tym miejscu wskazać należy, że strona powodowa dochodziła w przedmiotowej sprawie od pozwanego także kwoty 210 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego poniesionych przez pierwotnego wierzyciela i żądała ich zasądzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda w zakresie odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

W myśl zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy, bank miał prawo do naliczania odsetek podwyższonych (a więc odsetek od zadłużenia przeterminowanego) według stopy równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy, tym samym żądanie powoda zapłaty odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 2.872,42 zł od dnia 28 maja 2015 roku (tj. od daty wytoczenia powództwa) do dnia zapłaty Sąd uznał za w pełni zasadne.

Jak wskazano wyżej, za w/w okres, powód domagał się także zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 2.550,60 zł, na którą to kwotę składały się:

- kwota 1.275,07 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela,
- kwota 136,02 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,
- kwota 163 zł z tytułu opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,
- kwota 210 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego zasądzonych na rzecz poprzedniego wierzyciela (czyli kosztów postępowania zasądzonych prawomocnym orzeczeniem),
- kwota 766,51 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Koszty procesu stanowią jeden z nieodłącznych elementów postępowania cywilnego i są normowane w Kodeksie postępowania cywilnego - w sposób samodzielny, autonomiczny i wyczerpujący, niekiedy tylko znajdując dopełnienie w innych aktach, zwłaszcza w przepisach dotyczących kosztów sądowych. Prawo procesowe określa, więc źródło i czas powstania żądania zwrotu kosztów procesu, formę i czas jego zgłoszenia, ustalone arbitralnie bariery limitujące zakres i wysokość żądania, a w końcu składniki kosztów procesu. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego określają także kiedy, na jakich zasadach, w odniesieniu do kogo i o czym - rozstrzygając o kosztach procesu - orzeka Sąd. Stosunek prawny wynikający z obowiązku zwrotu kosztów procesu, podobnie jak wszystkie inne stosunki powstające w ramach postępowania sądowego między stronami

i organem procesowym oraz normowane przez to prawo, jest stosunkiem publicznoprawnym. Publicznoprawna jest również natura kosztów procesu. Ich ponoszenie, wysokość i celowość jest dyktowana motywem publicznym - partycypacją w ponoszeniu przez państwo kosztów wymiaru sprawiedliwości. Zasądzenie kosztów między stronami, z uwzględnieniem wyniku sprawy lub innych kryteriów ustanowionych w ustawie, nie zmienia ich istoty. Z uwagi na naturę i funkcję kosztów procesu, nie mogą być naruszone w szczególności przepisy zakazujące, po uprawomocnieniu się orzeczenia o kosztach, modyfikacji ich wysokości. Zakaz modyfikacji obejmuje także doliczanie odsetek oraz ewentualną waloryzację, gdyż w tym zakresie natura kosztów i ich normatywny kształt nie pozwalają na uzupełnienie obowiązującego uregulowania przepisami prawa prywatnego. Ilekroć ustawodawca decyduje się na dopuszczalność zmiany prawomocnie zasądzonych należności z tytułu kosztów w wyniku zdarzeń, które wystąpiły po zakończeniu postępowania, tylekroć w sposób ewidentny to reguluje. Jako przykład można podać przepisy pozwalające na rozłożenie prawomocnie zasądzonych kosztów sądowych na raty, odroczenie terminu ich zapłaty albo ich umorzenie (art. 119-125 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych). Taki sposób stanowienia prawa implikuje konstatację, iż gdyby ustawodawca przewidywał możliwość dochodzenia odsetek od zasądzonych kosztów procesu, wprowadziłby do kodeksu postępowania cywilnego - lub innej ustawy - odpowiednią regulację. Brak takiej regulacji w polskim systemie prawnym oznacza, iż przepis art. 481 § 1 k.c. nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20.05.2011 r., III CZP 16/11, OSNC 2012/1/3). Co oczywiste przy tym, w skład kosztów procesu wchodzi koszty zastępstwa prawnego (art. 98 § 3 k.p.c.).

W konsekwencji żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 210 zł należało uznać za bezzasadne i w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt 2 wyroku).

Sąd uwzględnił natomiast żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 2.340,60 zł (2.550,60 zł – 210 zł) od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty, jako znajdujące podstawę w przepisach art. 481 § 1 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.423,02 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.872,42 zł od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.340,60 zł od dnia 28 maja 2015 roku do dnia zapłaty (pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces praktycznie w całości, a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości (oddalenie dotyczyło jedynie części żądania odsetkowego).

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 250 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części uwzględniającej powództwo (wraz z kosztami) (pkt 4 sentencji wyroku).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.